

Obaja vsak četrtlet in
vaja s poštno vred ali
v Mariboru s poštno vred
na dem za celo leto 33 din.
pol leta 16 din. Četrtlet
3 din. Letno 33 din. Naročniki
50 din. Naročniki se morajo
na upravitelja Slovenskega
Gospodarja v Mariboru
Koroška cesta št. 5. Če se
ne morejo odločiti, se morajo
povešati. Naročniki se po-
čuje v naprej.
Telefon Interurban št. 115.

Posamezna številka stane 1-50 din.

Poštnina plačana v gotovini.

Uredništvo je v Mariboru,
Koroška cesta št. 5. Roko-
pisi se ne vračajo. Upravi-
ništvo sprejema naročila,
izdane in reklamacije.

Cena inšertov po dogo-
vori. Za vsak dan oglaševanja
priročna plačila. Naročniki
reklamacije so poštno
prosta.

Čekovni račun poštnega
urada Ljubljana št. 10.605.
Telefon Interurban št. 115.

SLOVENSKI GOSPODAR

LIST LJUDSTVU V POUK IN ZABAVO

84. številka.

MARIBOR, dne 21. avgusta 1924.

58. letnik.

Našim fantom v pozdrav.

Cela Slovenija bo zrla te dni s ponosom na naš ob-
sejni Maribor, v katerem bo zborovala, se navduševala
na nove cilje ter vzore in manifestirala armada pomladka
našega razumništva, orlovstva, vseh raznih prosvetnih or-
ganizacij, Marijinih družb, mladeniških zvez itd.

S ponosom in veseljem bo pozdravljala te dni cela
Slovenija cvet slovenstva — fantovske omladince od ka-
toliškega visokošolca do priprostega kmetskega fanta, ki
se hočeta te dni ramo ob ramo navdušiti za cilje prosvete
po vedno novih katoliških načelih.

Ravno to skupnost omladinskega razumništva, orlovst-
va in priprostih kmetijskih fantov pozdravlja Slovenija s
ponosom in v prepričanju, da vodijo našo slovensko krš-
čansko omladino isti skupni cilji kakor Slovensko ljudsko
stranko, ki ima pod svojim okriljem združeno vse, kar je
pošteno zavednega od najvišjega razumnika do priproste-
ga bajtarja in delavca. Pozdrav vodstva fantovskih mladins-
kih dnevov pa velja zbranim pionirjem za boljše sloven-
sko bodočnost v prepričanju, da bo fantovska omladina
sprejela prosvetna navodila predavateljev, se po njih ravnala
in jih širila med narodom.

Vsaka večja manifestacijska prireditev naše sloven-
ske omladine je rodila v najkrajšem času sadove, ki se
tako lepo kažejo ravno v mali Sloveniji na verskem, na-
rodnem in prosvetnem polju.

Glede fantovskih dnevov v Mariboru že lahko z mir-
no veselje trdimo vnaprej, da bodo na novo poživili misel
skupnosti, jej pokazali nove cilje, pota ter vzore, ki bodo
dosegljivi sedaj, ko smo že vendar enkrat dosegli vlado
dela, zakonitosti in miru, ki se lahko ponaša s popolnim
vseupanjem kralja in naroda.

Dal Bog, da bi lahko rekli v kratkem času: mariborski
fantovski dnevi so postavili mejnik, pri katerem se začne-
nja poživljeno delo za skupnost vseh stanov po katoliš-
kih načelih.

Našim fantom od visokošolca do priprostega kmets-
kega fanta kliče starosta med slovenskimi listi »Slovenski
Gospodar«: Bog Vas živi, a posebno v teh dneh vsi na
sunaj in na znotraj po programu Davidovič-Koroščeve
vlade: v delu, miru in zakonitosti!

Džungla.

Roman iz afriških pragozdov.

Angleški spisal E. R. Burroughs. — Prevedel Paulus.

21

Ze tistokrat ko je bil Trzan še majhen, ga ni maral.
Z zavistjo je gledal, kako je belokožec napredoval v
vseh rečeh in kmalu nadkrilil svoje tovariše ter na-
madnje celo njega samega s svojo gibčnostjo, spretnostjo
in bistroumnostjo.

In celo Saboro je premagal in ubil —. Niti on sam,
Kršak, si tega ni upal —.

Vse je zatelebano vanj —. Nihče se ne zneni več
za poglavarja —.

Kršaku je šinila vsa kri v možgane. Oči so mu
še huje zakrvavele. Pogled se mu je zameglil.

Besen je planil po koncu. Divje je zatulil, skočil je
med čredo —.

Bil in kdestil je krog sebe s svojimi silnimi tež-
kimi pestmi, globoke rane je sekal s svojimi ostrimi
nohti, pol tucata jih je ubil in potolkel, preden se je
čreda rešila v varno zavetje visokih vej.

Penč se od jeze in ves blazen od zavisti je iskal
z očmi njega, ki ga je najhuje sovražil, — Trzana.

Tamle na nizki veji je sedel in mirno gledal raz-
sajajočega glavarja.

Tedaj se je Kršak udaril po prsih in zahreščal
svoj strašni, grozeči bojni krik in klical nasprotnika
k borbi na življenje in smrt. Ali ti — ali jaz, tako
je donelo iz Kršakovega rjoventja.

Živali so vztrepetale, džungla je umolknila, plaho
se je splazil celo Numa, lev, kralj živali, v goščavo.

Trzan pa je mirno gledal z drevesa.

Kaj počenjajo in pomenijo na- sprotniki sedanje vlade.

Zapuščina prejšnje vlade.

Nova vlada je našla po ministrstvih in raznih uprav-
nih mestih vse polno nereda in korupcije ter ima sedaj
veliko in težko nalogo temeljitega čiščenja in vzpostavitve
redu in zakonitosti. V raznih vladnih pisarnah so se našli
velikanski kupi nerešenih spisov, dognalo se je pa tudi
to, da so prejšnji vladinovi mnogo spisov uničili, da bi
zakrili sledove svojega raznovrstnega nepostavnega in
nepoštenega delovanja. Ob nastopu nove vlade se je čit-
talo v nekaterih beograjskih listih, da je Pašičev sin Ra-
de z nekim višjim uradnikom ministrskega predsedstva
ponoči skozi okno vdrl v predsedniške pisarne ter z avto-
mobilom odvažal cele svežnje spisov. Bivši vladni pred-
sednik Pašič je pa drugi dan dejal svojemu nasledniku
Davidoviču, da nima ničesar za predati. Samo ob sebi je
razumljivo, da so predsedniku Pašiču sledili tudi drugi
člani prejšnje vlade. Najhuje se je poprej gospodarilo
po onih ministrstvih, ki so posebno važna za narod in
državo ter tudi dobro založena z narodnim premoženjem.
Tako je n. pr. ministstvo za socialno politiko porabljal
denar za vse kaj drugega, kot pa za siromašne invalide,
katerim je bil določen, v ministstvu za agrarno reformo
so imeli glavno besedo beograjski advokati, ki so se po-
sredovanjem služili velike svote, finančno ministstvo je
izdajalo denar iz različnih posebnih fondov v strankarske
svrhe, vladajoči stranki je služilo tudi trgovsko in promet-
no ministstvo in tako je šlo naprej v največjo škodo drž-
žave in njenih državljanov. V par tednih je nova vlada na
svojih sejah ugotovila že vse polno nepravilnosti ter je že
izdala odločne in važne naredbе, da se zaustavi pot ko-
rupciji in nezakonitosti. Težave tega dela so pa zlasti radi
tega tako velike, ker se je korupcija zagrizla tudi globoko
v vrste državnih uslužbencev in ker se uprava ne more
kar čez noč preurediti.

169 pr. 114.

Glasovanje o vladni izjavi je dalo, kakor znano, 169
glasov za vlado, 114 pa proti. Tako veliko večino ima vla-
da v beograjskem parlamentu prvič in prvič so glasovale
vse politične skupine, ker je bila doslej vedno ena ali dru-
ga nasilno ali samovoljno izključena in se je brez nje is-
kala večina. To glasovanje pošteno in trezno mislečih
ljudi ni iznenadilo, zelo čudno je pa neugnano vpitje Pa-
šič-Pribičevićeve družbe o slabem položaju sedanje vlade.
Pred glasovanjem so Pašič-Pribičevićevi ljudje računali in
zatrjevali po svojih listih, da se bodo njim proti vladi pri-
družile razne politične skupine in da bodo Radičevci, če

Ni se bal. Umaknil se je sicer malo poprej na dre-
vo, ker se ni hotel po nepotrebnem izpostavljati zblaz-
neli jezi Kršakovih, toda sedaj je šlo za njegovo čast.
Premagal ga bo ali pa bo častno padel v neenakem
boju.

In res se je zdel boj neenak.

Sedem čevljev in višje je meril strašni poglavar, ko
se je vzravnil na kratkih nogah. Njegova mogočna
pleča so bila prepletena s silnimi mišicami, njegov til-
nik je bil ena sama kepa železnih kit, strahovita moč
je ležala v njegovih kakor možko stegno debelih rokah,
njegova režeča se usta so razkazovala strašno zobovje
in njegova hudobne, majhne oči so se bleščale v blaz-
nem sovraštvu.

Mirno ga je pričakoval mladi Claytonov sin. V
polni moči svoje mladosti je bil, dvajset let je štel, sko-
raj šest čevljev je meril, miščast je bil in krepko raz-
vit — pa vključ temu je bil pomikovalen slabič v pri-
meri s svojim strahovitim nasprotnikom.

Njegov lok in tulj s puščicami sta ležala daleč v
stran v travi, odložil ju je, da je lože razkazoval tova-
rišem svoj plen. Ni imel drugega orožja ko svoj dolgi
lovski nož.

Od kar sta se srečala z Bolganijem pa do danes ni
Trzan kedaj več zrl v oči takemu strašnemu nasprot-
niku. Tudi tistokrat ga je rešil edinole nož.

Lovski nož in gibčnost, to je bilo edino, kar je
vsaj nekoliko odtehtalo premoč Kršakovo, sicer pa je
silna žival daleč nadkriljevala slabotnega človeka in
da ni bilo še druge okolnosti, ki je soodločevala v tej
neenaki borbi, — Trzan, Claytonov sin, mladi lord
Greystoke, bi bil umrl kakor je živel, neznan in ne-
poznani v divji afriški džungli.

Toda sin Claytona je imel dar, ki ga je dvigal da-
leč nad vse živali, dar, ki ga je Stvarnik podaril le

ne proti vladi, vsej brez glasovanja, odšli iz parlamenta.
Ti računali so bili od prvega početka na najslabši podlagi,
ker se vendar ni dalo misliti in pričakovati od poslancev
zemljiaradnikov, džemijeta, Nemcev in posebno še Hrva-
tov, da bi podpirali svoje dosedanje tlačitelje proti vladi,
ki hoče sporazum, red in zakonitost.

Pri glasovanju so ostali v opoziciji samo Pašičevi ra-
dikali in Pribičevići samostojni demokrati, podpirali jih
je za enkrat socialdemokratski poslanec, ki pa ničesar ne
pomeni, laži o slabem položaju vlade pa le nočejo prene-
hati. Pri razpravi o vladni izjavi so skušali Pribičevići
razvneti prepire in pretepe v parlamentu, da bi potem raz-
trobili naokrog, da je parlament nesposoben in da v njem
sploh ni mogoče delati. To se jim ni posrečilo, zato so se
pa vrgli na to, kako bi se dalo napraviti razdor med člani
vlade in pa med hrvatskimi poslanci, ki po dogovoru pod-
pirajo ožji opozicijski blok in njegovo vlado.

Po Radičevi vrnitvi.

Vrnitev predsednika HRSS se je ob spremembi reži-
ma smatrala od vseh strani kot čisto enostavna stvar.
Pri tem tudi Pribičevići niso delali izjeme, pač pa so na-
povedovali, da vlada takoj pade, kakor hitro se Radič vr-
ne. Trdili so, da bo Radič prekinil dogovor med ožjim
opozicijskim blokom in svojo stranko ter odrekel vladi
podporo. Radič se je vrnil, vlada pa ni padla in samo-
stojni demokrati so takoj začeli pisati, da je zamogel Radič
le radi tega priti domov, ker si nova vlada ni upala pre-
klicati in tudi ne izvršiti naredbе prejšnje vlade, *dnosno
Pašiča, naj se Radiča aretirajo, ko se pojavi na meji. Tako
naredbo je Pašič res dal policijski oblasti, bila je pa proti-
postavna, ker je ni izdala sodnijska oblast. Nova vlada in
tudi njene podrejene oblasti so na protipostavne *dredbe
prejšnjega režima gledale kot bi jih sploh ne bilo in tako
je Radič prišel v Zagreb. Prvo, kar je izjavil, je bilo to, da
je treba novo vlado podpirati, ker je sporazumna in parla-
mentarna ter na vsak način prepričati, da se Pašič in Pri-
bičevići zopet ne prerijeta v ospredje. Ta izjava je radi-
kalske in samostojno-demokratske napovedi in pričako-
vanja postavila na laž in zato so Pribičevići svoje naklepe
in načrte podprli z lažjo in prevaro. Prvi Radičev govor
v Zagrebu so potvorili ter potvorjenega spravili v beograjski
dnevnik »Politika.« Po potvorjenem besedilu naj bi
bil Radič žalil kralja in ker je bilo takih ponarejanj in laži
že cela vrsta, se pribičevska nakana tudi tokrat ni obnesla,
četući se je vrnila v predale precej uglednega lista. Naj-
točneje je nemreč ugotovljeno, da je Radič ravno nasprot
no govoril ter med drugim celo povdarjal, da bi pri nas
potom sporazuma lahko prišlo celo tako daleč, da nam
monarhija ostane, ko bodo že vse drugod republike. Glede
kralja je nadalje tudi dejal, da je imel dobre svetovalce,
ko je poveril sestavo vlade poštnjaku Davidoviču.

človeku, — razum. In razum ga je rešil smrtnega ob-
jema železnih mišic Kršakovih in ga obvaroval nje-
govih strašnih zobov. —

Z izzivalnim rjoventjem je planil Kršak nadenj.

Mladi Clayton je potegnil nož in mu je z enako
divjim krikom skočil nasproti, da bi prestrigel napad.
Vse preveč previden je bil, ni čakal, da bi ga objele
dolge, strahovite Kršakove roke.

V hipu ko sta si bila dovolj blizu, je pograbil na-
sprotnika za dvignjeno zapestje in mu z drugo roko
porinil nož pod rebra.

Naglo je spet potegnil nož iz rane, da bi sunil še
v drugič in bolje. Pa ni prišel do tega.

Z enim samim zamahom svoje železne pesti mu je
izbil Kršak orožje iz roke, daleč v stran je odletel nož.

Trzan je bil brez orožja —.

Spoprijela sta se.

Kršak je nameril svoje zobovje na vrat belokožca,
da bi mu pregriznil vratno žilo. Tako napada gorila.

Pa Trzan je dobro poznal bojne šege svojih tova-
rišev, njegova miščasta roka je pograbila nasprotnika
za vrat in držala njegovo glavo v toliko oddaljenosti,
da mu zobovje ni moglo priti do živoga.

Zato pa ga je Kršak udaril po glavi in mu odtrgal
šop lasi s kožo vred. V hipu je bil Trzan ves krvav. Da
ni njegova roka oslabela vsled rane pod pazduho, go-
tovo bi mu bil čreptinjo prebil.

Zdrknila sta na tla, se valjala, suvala in tolkla, —
dvoje divjih, besnečih bitij v borbi za življenje in smrt.

V kratkem odmoru, ko sta oba nekoliko odnehala,
da spet prideta do sape, si je zamislil Trzan prekanjen
načrt.

Skušal bo priti nasprotniku na hrbet. Tam mu
njegovo zobovje ne bo več nevarno in tudi njegove ro-
ke ne, več moči bo imel na razpolago, zadušil ga bo.

Pašič-Pribičevićeva strašila.

Pašič-Pribičevići ljudje, ki se bojijo nove vlade radi odgovornosti za svojo korupcijo in razne protipostavnosti, se začeli na veliko strašiti in begati svet z nevarnostmi, ki naj bi nastale vsled vladne spremembe. Tudi to je njihova stara navada, ki so se je vedno posluževali, če so bili v zadregi in se je poslužujejo sedaj še tembolj, ko so tako nepričakovano zleteli iz vlade. Sedaj strašijo z boljševisko nevarnostjo in z velikimi zahtevami, ki naj bi jih stavili hrvatski poslanci kot pogoj in ceno za podpiranje vlade. Prvo je prozorna in že preveč izrabljena izmišljotina, drugo se pa na prvi pogled vidi kot navadno hujkanje in nizkotna laž Pašičevih radikalov, ki so od svoje strani že vse mogoče ponujali hrvatskim narodnim zastopnikom za podpiranje svoje vlade. Pašič in Pribičević obdelujeta zlasti Srbe, da bi jim vrnila skrb in strah za državo, ko ona dva enkrat nista več na vladi. Ta strašila pa kažejo prav malo uspehov in krog Pašič-Pribičevićevih pristašev pri tem ni večji, ampak vedno manjši.

Pašič napoveduje veliko zborovanje, na katerem hoče »brani državo« pred »protidržavnimi elementi.« S tem zborovanjem pa ne namerava napraviti samo agitacije za svojo stranko, ampak nastopiti hoče proti skupini svojih poslancev, ki se vedno bolj odtegujejo njegovemu vplivu.

Radikali pred raskolom.

Pašičevi politiki že dolgo časa previdno, a vstrajno nasprotuje skušinski predsednik Ljuba Jovanovič, ki po svoji osebnosti in večji naobrazenosti dobro vidi potrebo sporazuma in pogubne posledice Pašič-Pribičevićeve nasilne politike. Jovanovičeva struja dobiva vedno več tal in v najkrajšem času se pričakuje, da se izoblikujeta tisti dve skupini, ki se kažeta že dolgo časa v radikalni stranki. Prej ali slej bo Pašičeva skupina potisnjena v ozadje in to predvsem radi tega, ker jo tvorijo ljudje, ki so v dobi zakonitosti in poštenja popolnoma nemogoči na važnih mestih. Ti ljudje poskušajo sedaj najrazličnejše. Da bi oslabili vladin nastop proti korupciji, so na hitro sami sestavili in predložili zakon o pobijanju korupcije. S tem so se hoteli oprati pred ljudstvom, pa jim je spodletelo, ker jih je vlada prehitela in bo zakon proti korupciji sama predložila parlamentu kot prvo točko dnevnega reda.

Radikalni stranki predpisuje usoda isto pot, po kateri so šli in so se razšli demokrati. V kratkem času se bodo poštena radikali pridružili in približali skupinam, ki so si vzele za nalogo izvesti sporazum in rešiti državo pred nesrečo nasilja in korupcije. Opozicija, to bodo ožji Pašičevi in Pribičevićevi pristaši, ki bodo tej nalogi in smeri nasprotovali, ostane pa našim poznim potomcem v najslabšem spominu.

Prekmurski Slovenci ob 10 letnici smrti kanonika dr. Ivanoczyja.

Dne 29. avgusta bo preteklo deset let, odkar je umrl tišinski g. župnik, kanonik dr. Ivanoczy. Hvaležni prekmurski Slovenci so porabili prvo desetletnico njegove smrti, da proslavijo njegov spomin ter si zopet zapišejo v duha in v srce njegove velike ideje, za katere je delal in trpel.

Dr. Ivanoczy je odklonil vse, kar mu je nudil drug — madžarski — narod kot možu velike izobrazbe, energične

Hitreje nego je upal, se mu je nakana posrečila. Nevedoč kaj namerava zvit nasprotnik, ga neumna žival ni posebno ovirala.

Toda ko je končno Kršak opazil, da ga namerava belokožec napasti od strani, kjer mu s svojimi pestmi in zobovjem ne bo mogel več blizu, se je vrغل s tako silo na hrbet, da je Trzanu skoraj sape zmanjkalo in da ni mogel druga ko trdno se oklepati Kršaka in paziti, da se mu ne izmuzne.

Pa vkljub temu mu je zopet in vedno iznova ušel iz rok in vedno iznova je moral grabiti za njima.

Pri tem neprestanem ruvanju in valjanju in lovljenju je slučajno zašla njegova roka Kršaku pod pazduho ter se je z dlanjo in pestjo oklenila njegovega tilnika. Ta prijem je v moderni rokoborbi znan pod imenom »pol-Nelson«. Če si nasprotnika tako prijel, mu izlahka prelomiš tilnik, brani pa se ne more.

Tudi mladi Clayton je v hipu spoznal vrednost takega prijema. Da ga še okrepi, je spravil Kršaku tudi levico pod pazduho in za tilnik, sklenil prste obeh rok — in trenutek pozneje je Kršaku pokala hrbtenica pod »popolnim Nelsonom«.

Borca se nista več genila.

Molče sta ležala na tleh, Trzan Kršaku na hrbtu, z rokami tesno sklenjenimi v strahoviti prijemu, Kršak pod njim, težko sopeč in hropeč. Niže in niže mu je ležala glava na prsi pod strašnim pritiskom Trzanovih sklenjenih rok.

Mladi Clayton je vedel, kaj se bo zgodilo. Še pritisk — in Kršakova hrbtenica se bo prelomila.

In on, mladi, slabotni belokožec bo zmagovalec, bo največji junak rodu Kršakovoga, nepremagljiv borec vse džungle —

voje in neomadeževanega duhovniškega življenja. Ni hotel živeti in ostati v tujini, da bi tankaj užival čast in premoženje. Vse obljube je odklonil, šel med svoje ljube prekmurske Slovence, da jim pokloni vse moči svojega duha in telesa in vso ljubezen svojega plemenitega srca. Po vzoru velikega slovenskega škofa Slomškega je dr. Ivanoczy šril med svojim ljudstvom izobrazbo, predvsem versko izobrazbo, pa tudi vsestransko splošno izobrazbo. Koliko važnost je ta veliki prekmurski voditelj polagal na izobraževanje naroda, dokazujejo njegove besede, ki jih je zapisal v tišinsko župnijsko kroniko: »Ljudstvo se pokvari, ako ne bo imelo knjige in poštenega čtenja (branja).« V tem smislu je delal sam, v tem smislu je bodril druge mlade duhovnike, v tem smislu je najširše vplival na mladino.

In prekmursko ljudstvo mu je zato preteklo nedeljo (17. avgusta) skazalo svojo globoko hvaležnost. Ljudske množice so od raznih krajev prišle v procesijah. Preko 5000 slovenskih mož in žen, zlasti pa mladine, se je zbralo na hribu sv. Benedikta, kjer je tekla zibelka č. dr. Ivanoczyja in kjer je tudi njegov grob. Med udeleženci je tudi bilo več sto Slovencev evangeljske vere, ki so pokazali, kako častijo moža, ki je bil katoliški duhovnik, pa je delal za pravice vseh Slovencev v Prekmurju.

Ob 10. uri je pred cerkvijo imel slavnostno pridigo g. Baša, župnik v Bogojini. Sv. mašo, med katero je pel beltinsko-črenšovski pevski zbor pod spretnim vodstvom g. učitelja Spragerja, je služil narodni poslanec dr. Josip Hohnjec. Po sv. maši je bil spreved h grobu Ivanoczyja, ob katerem je imel prisrčen govor narodni poslanec Josip Klekl, ki je bil večletni Ivanoczyjev kaplan in vnet učenec. Na grob svojega duševnega očeta so razne prekmurske mladinske organizacije in društva po svojih zastopnikih in zastopnicah, ki so imeli lepe nagovore, pokozile sveže vence.

Po končanem cerkvenem opravilu je bila akademija v proslavo velikega prekmurskega buditelja in voditelja. Poslanec dr. Hohnjec je govoril v imenu Slov. ljudske stranke in tako v imenu celokupnega slovenskega ljudstva, kojega zastopnica je SLS. Povdarjal je velike zasluge, ki si jih je pridobil dr. Ivanoczy za prekmursko slovensko ljudstvo in preko njega za celokupen slovenski narod. Svojo narodno ljubezen in delavnost je vedno znova netil in podžigal ob svežem ognju svoje vere in verske vneme. Kakor za vero in njeno razširjenje je gori za pravo izobrazbo in njeno širjenje med narodom. Bil je v tem oziru podoben buditelju in prosvetitelju štajerskih Slovencev, škofu Slomšku, kojemu je bil podoben ne samo po stanu in mišljenju, marveč tudi po delavnosti, požrtvovalnosti, žilavosti in vstrajnosti, zlasti še tudi po trpljenju. Kakor so Slomškega preganjali zagrizeni nemški nacionalci in nemškutarji, tako so Ivanoczyja preganjali nestrpni Madžari in madžaroni. Mož kakor Ivanoczy, ki je živel in deloval v duhu slovenske vzajemnosti ter pripravljaval pot ujedinjenju vseh Slovencev, zasluži, da se ga spominja, da ga časti ter posnema ves slovenski narod.

Govorila sta tudi g. okrajni glavar dr. Lipovšek, ki je povdaril pomen tega slavlja za utrditev narodne in državne ideje, in domači g. župnik Faflik, ki je pozval ljudsko množico, naj prispeva darove ter nabira prispevke, da se v velikemu prekmurskemu boritelju in voditelju postavi dostojen nagrobni spomenik. Nato so prekmurski Orli in Orlice z veliko spretnostjo in točnostjo proizvajali precejšnjo vrsto prostih vaj. Ljudstvo je z velikim zadovoljstvom gledalo to proizvajanje ter ga je nagradilo s toplim odobravanjem. Veselje nad lepimi uspehi mladinske organiza-

Toda prav kakor je malo prej razum pokazal Claytonu način, kako bo premagal nasprotnika, tako mu je tudi sedaj povedal, da ni prav, če ubije Kršaka.

Zakaj bi ga naj ubil —?

Res da je bil Kršak njegov sovražnik, stregel mu je po življenju še od zgodnje mladosti.

Toda — ali bo on, Trzan, za vedno ostal v Kršakovem rodu —? Ali ni »človek«, Kršak in njegova čreda pa so »živali« —?

Čutil je, da leži prepad med njim in med njegovimi nekdanjimi tovariši. In čutil je tudi, da dolgo ne more več ostati med njimi.

Bral je knjige, ki so jih spisal ljudje in ki je k njim spadal tudi on sam. In knjige so mu odprle pogled v čisto nov svet, v novo življenje —

Kake čudne sanje je sanjala njegova živahna, plodovita domišljija o življenju ljudi daleč tam za morjem —. In sam ni vedel, kako je prišlo, pa delal je načrte in naklepe, kako bi prišel med ljudi. Srečal je črnce. Ti so bili ljudje. Gotovo —. Pa niso bili ljudje, njemu enaki. »Črnci« so bili.

Nevede in nehoče se mu je v srce prikradlo hrepenenje po njemu enakih bitjih.

Začutil je domotožje —

Čemu bi se torej še nadalje mudil med živalmi —? Niso ga razumele. Zivele so svoje življenje, on pa je že zdavnaj skušal živeti življenje ljudi —

Našel bo sredstva in pota, da pride med ljudi.

In tedaj mu tudi Kršak ne bo mogel več škodovati —

Čemu bi mu torej vzal življenje? Postava džungle zapoveduje, da ne ubijaj brez potrebe.

cije, ki dela v duhu č. Ivanoczyja, je bilo splošno. Dokler bo Ivanoczyjev duh živel med prekmurskim ljudstvom in zlasti med mladino, se ni treba bati za bodočnost tega ljudstva. Slavje pri Sv. Benediktu je zopet pokazalo tisto pot, katero je prekmurskim Slovincem začrtal njegov duševni oče Ivanoczy in ki vodi do cilja in do zmage.

Shodi Marijinih družb.

Ker so mladinski dnevi posvečeni v prvi vrsti prerodenju notranjosti in mišljenja, t. j. duše, naše slovenske mladine in je naša mladina ravno v teh dneh v Mariboru tako sijajno pokazala svojo žarno ljubezen za obstoj slovenskega naroda, da se je odločila posvetiti svoje duševne in telesne moči svoji ljubi slovenski domovini, je to v duhu Marijinih družb. Narod, ki izide iz te generacije, naj bo pristno slovenski, t. j., naj ljubi nad vse slovenski jezik, naj bo trezen, pravno čist, globoko veren, kot skale naših planin neomahljiv, jekleno značajan, steber države. Zato hoče posvetiti cvetne dneve svoje mladosti Bogu. Mladeniško življenje naj preveva veren duh, proseč milosti in pomoči iz nebes. Vzor mladine bo nebeška Mati. Okrog nje se bo zbiral cvet slovenskega naroda, njo hoče častiti z lepim življenjem, da bo mladina pomoč starejšim, njih opora v težkih časovnih razmerah, njih veselje in njih ponos.

Ker je vsa Slovenija v mladinskih dneh v Mariboru in na marijanskem kongresu v Ljubljani zažarela v ognjenih žarkih vzhajajočega novega življenja Slovencev, naj za letos nadaljni tabori Marijinih družb za lavantinsko škofijo izostanejo, razven teh, kateri so že več mesecev določeni in sicer:

dne 24. avgusta pri Sv. Andrežu v Halozah za dekanijo Zavrče;

dne 31. avgusta v Venčesu, ustanova Marijine družbe in blagoslovljenje novih zvonov;

dne 14. septembra za dekanije Hoče, Ptuj, Slovenska Bistrica na Ptujski gori s sledečim sporedom: 1. Dne 13. septembra zvečer pridiga, litanije, spovedovanje, rimska procesija, 2. dne 14. septembra ob 6. uri pridiga, skupno sv. obhajilo; 3. ob 10. uri slovesno sv. opravilo s pridigo po poznem opravilu; 4. dekliski tabor; 5. popoldne sklepna pridiga, pete litanije, Te Deum;

dne 21. septembra na Stari sv. Gori nad Podsredo za dekanijo Kozje;

dne 28. septembra pri Sv. Križu nad Dravogradom za dekanijo Mežiška dolina, oziroma za Koroško in za dekanije Dravograd, Vuzenica in Marenberg.

Ker se bo v začetku meseca septembra vršil marijanski kongres v Ljubljani in je pri istem zaposlen tudi škofjski nadzornik Marijinih družb, za letos za dekanijo Maribor levi dravski breg na 8. sept. določeni tabor Marijinih družb odpade.

Zgodovinsko pomembni mladinski dnevi in marijanski kongres naj vsadijo svežega cvetja na grede Slovenije, ki naj požene globoke korenine v vsako obnovo naše slovenske mladine. Iz te naj priklje nov rod, nova pristna slovenska inteligenca, prežeta versko-nravno slovenskega duha, kajti samo versko-nravna, vzgledna inteligenca, izhajajoča iz slovenskih tal, bo prava narodna inteligenca, kakršno je v svojem jedru slovensko ljudstvo. Neverna inteligenca je Slovincem tuja, kakor je njen nazor, presajen iz tujine, Slovincem tuj.

Ne bo ubil Kršaka —

Pa še eden vzrok je imel, da ga bo pustil živeti.

Če ga ubije, kdo bo za njim poglavar —?

Po postavah in navadah džungle bodo njega izvolili za kralja in poglavarja. Če ubije Kršaka, bo on najmočnejši, bo nepremagljiv borec, velik junak —

Glavar pa noče biti —. Druge načrte je imel.

Torej jim je moral pustiti Kršaka. —

Zarečal mu je glas, ki je v Kršakovem rodu pomnil, da se naj nasprotnik vda.

Kršak ni odgovoril.

Huje so pritiskale Trzanove močene mišice, Kršak je kričnil in nato žalostno zastokal. Vdal se je.

Tedaj so se Trzanovi prsti razklenili, izpustil je nasprotnika iz strahovitega objema, onemogel se je zgrudil poglavar rodu goril po tleh.

Z napetim pričakovanjem je sledila vsa čreda strašni borbi in z nemim začudenjem so gledali ne-navadni izid.

Prepričani so bili, da bo belokožec Kršaka ubil in nato po postavah džungle zahteval zase poglavarstvo čast.

Mesto tega pa je v zadnjem trenutku izpustil že skoraj premaganega nasprotnika živega iz rok —

Globoko v njihovo živalsko pamet se je vtisnila zavest, da je belokoži tujec nekaj posebnega, da pa je obencem tudi nepremagljiv borec in velik junak.

V plahem strahu so gledali na silnega belokožega junaka.

Tako je stopil Trzan prvi korak po poti, ki si jo je izbral. — po poti do njemu enakih bitij.

(Dalje prihodnjic).